

МЯРБАСЕНЪ БУДИТЕЛЪ

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.

Илиза всѣка
СЖБОТА.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — Шумень
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумению.

БРОЯ 1 левъ.

СКРЪБНА ВЕСТЬ.

На своитѣ роднини, приятели и познати съобщаваме, че нашата мила и обична дъщеря, майка, тѣща, сестра и баба

КРЪСТИНА ВАСИЛЪ ФИЛЕВА,
на 50 години,

следъ мжчително двумесечно боледуване предаде Богу духъ днесъ, 8-й октомври, на разсъмване.

Изгубихме едно кротко и незлобиво сърдце, една прекрасна християнка, която прекара своя животъ въ непрекъснатъ трудъ, и безъ ропотъ носѣ своя тежъкъ кръстъ. Изгубихме въ нашата къща своя незаменимъ другаръ и мждъръ съветникъ.

Богъ да я прости!

Опѣлото ще се извърши утре, 9. того, 3 часа следъ западне въ църквата „Св. Възнесение“.

ОПЕЧАЛЕНИТЪ:

гр. Шумень,
8. октомври 1929 г.

Дѣдо Каро и баба Каля Юрданови, зеть и дъщеря: свещ. Димитръ и Добричка Попвасилеви, сестра Стойка и внучка Офелия.

Д-ръ Д. ДОБРЕВЪ

се завърна въ града и почна да
ЛЪКУВА БОЛНИ.
Лъкува също и съ РАБОТНИЧЕСКИ КНИЖКИ.

Шуменска Окржва Постоплана Комисия — Платосемачно Бюро.

ОБЯВЛЕНИЕ № 2093.

Бюро то обявява на интересуещитѣ се, че на 18 октомври т. г. отъ 9 до 11 часа предъ обѣдъ въ тържната зала на Шуменското Окр. Данчѣно Управление ще се произведе търгъ съ тайно малонаддаване за отдаване на предприемачъ доставката на **разни чертежнически консулмативни материали** на приблизителна стойностъ 70,000 лева. Търгътъ е дѣлимъ т. е. може да се оферира по отдѣлно за всѣки видъ. Закона за Б. О. П. задължителенъ. Залогъ 10% отъ стойността. Разноснитѣ по обгербване тържнитѣ книжа и публикацията сж за смѣтка на предприемача. Тържнитѣ книжа сж видими всѣки присжтственъ денъ въ канцеларията на Бюро то.

4. октомври 1929 г. гр. Шумень.

Отъ Управлението на Бюро то.

Варненский и Преславский Симеонъ.

Все православна конференция въ София.

11.

Отъ това, което писахме въ следната си статия, става ясно, че вѣрско единение между православни и протестанти не може нито да има нито да стане. Това потвърждаватъ всичкитѣ опити, ставали по тоя въпросъ отъ петнадесетото столѣтие наамъ, това утанозляватъ и явленията на православни и протестанти, направени въ Лозанския всемирненъ вѣрски конгресъ отъ 1927 г. На това заключение достигнали, торедъ професора Н. Глубоковски, рускитѣ богослови, които даже твърдятъ, че сближението между православни протестанти има пакостни резултати, защото поражда въ нея сектантството.

Обаче, има въ България единъ човѣкъ, който е на противоположно мнение. Него нито опи-

титѣ на вѣковетѣ убеждаватъ нито изявленията на православни и протестанти увличатъ, нито пъкъ заключенията на Руската богословска мисль умѣстни се виждатъ. Тоя човѣкъ е Софийскиятъ Митрополитъ Стефанъ, за това, когато другитѣ представители на православнитѣ църкви въ Лозанския конгресъ подаватъ своята декларация, отъ която извлечение наведохме въ следната си статия, той бѣга отъ Лозана. Това го казва самъ Софийскиятъ Митрополитъ въ свиканото на края на 1927 г. въ София Архиерейско събрание, когато ние, като стана дума за участието на български църковници въ свикванитѣ въ западна Европа вѣрски конгреси, заявихме, че отъ тия конгреси не може да се очаква никакъвъ практически резултатъ за вѣрско е-

динение на християнския миръ. За утвърждение на тази наша мисль ние споменахме направената предъ конгреса отъ православнитѣ декларация. Това даде поводъ отъ една страна на Софийския Митрополитъ да заяви, че огжтствувалъ отъ Лозана, когато била направена декларацията, а отъ друга да се прочете тя въ следущето заседание на Архиерейското събрание.

Митрополитъ Стефанъ не обясни тогава защо е постжпилъ така. Но много е важно да се знаятъ мотивитѣ за тази негова постжпка. Важно е, защото отъ нея може да се заключи, че той не сподѣля схващанията на другитѣ представители на православнитѣ църкви, отдѣля се отъ тѣхъ въ единъ най-тържественъ моментъ и съ това е далъ да се разбере, че въ Всемирния вѣрски Лозански конгресъ той представлявалъ не нѣкоя православна църква, а свое собствено вѣрско схващание. Какво е това, което поддържа Софийскиятъ Кириархъ, се разбира отъ държането му, което проявилъ на нѣколко пжти. Той заедно съ протестанти се е молилъ при полагането на основния камѣкъ на протестантско училище. Той, подпомогналъ отъ протоиерея Тюлешковъ е открилъ и закрилъ Все православната конференция и заедно съ протестанти се е молилъ за преуспѣването на Имка, една протестантска организация, обявена за опасна отъ висшата българска духовна власть По нататъкъ той се е явилъ въ молитвеното събрание на Имка въ Славянската беседа, за да удостовери, както справедливо подмѣтна протестантския органъ „Зорица“, че незачита разпореждането, направено за Имка отъ св. Синодъ, на който той—Софийскиятъ Кириархъ—е членъ. Съ всичко това, прогивно на декларацията на православнитѣ представители въ Лозанския конгресъ противно на схващанията на българската църковна власть противно на църковнитѣ правила, които подъ страхъ на низвержение не допускатъ съвмѣстни молитвени събрания на православни клирици съ неправославни, той—Софийскиятъ Кириархъ—постоянствува да мисли и действува за да установи, че православни и протестанти могатъ да иматъ вѣрско единение и за дружно да работятъ въ нивата Христова, безъ да се обръща внимание кой какво сѣе.

Не стига това. Софийскиятъ владика дава насока и на своя клиръ и го насърчава съ примѣра си да парадиратъ съ своето съчувствие къмъ Имка. Протоиерей Ханджиевъ, споредъ „Пастирско Дѣло“, не се занимавалъ съ въпроса за нея. Това казва тогава, когато, като енорийски свещеникъ и членъ съветникъ въ Варна, той отколе знае какъ гледа на тази чужда организация св. Синодъ и като клирикъ на българската църква не бива да се втелява

и да се държи безразлично по единъ вѣрски въпросъ, а да зачита схващаниято на църквата и да се съобразява съ него. Като станало дума въ последния конгресъ на съюзенитѣ свещеници, той като секретаръ на съюза проявилъ по единъ страненъ, но хитъръ начинъ своето съчувствие къмъ Имка, като казалъ, че тя била организация противоположна на дружеството „Богъ и България“, та не трѣбвало свещеницитѣ да говорятъ за първата нито за втората. Българскиятъ свети Синодъ осждилъ Имка като организация протестантска, опасна за българската църква. Следователно, всѣко българско църковно лице е длжжно да се бори противъ нея. Ханджиевъ казва на свещеницитѣ: Не говорете нищо за нея, защото тя не е вредителна. Тя е противоядие на дружеството „Богъ и България“. Това го казватъ Ханджиевъ и Тулешковъ, за да оправдаятъ съчувствието си къмъ Имка. Организаторитѣ на свиканата въ София Все православна конференция нищо не сж споменали въ своитѣ положения за дружеството „Богъ и България“, следователно, казаното отъ Ханджиева и Тулешкова е тѣхна измислица. Въ време на конгреса на свещеницитѣ презъ това лѣто тайно се шепнѣло отъ свещеникъ на свещеникъ, че Имка е една полезна организация, защото щѣла да научи българското духовенство какъ да се държи и какъ да работи между християнитѣ си. Езеръ! На свещеници като Ханджиева и Тулешкова не имъ трѣбвало това, което е казалъ Христосъ, което е писалъ Апостолъ Павелъ, или завещали светитѣ отци на православната църква, или цѣлъ облакъ отъ учители църковни, древни и нови, за да научатъ свещеническитѣ си обязанности и какъ да се държатъ съ християнитѣ си. Тѣмъ сж нуждни уроци отъ Имка, която хранѣла голѣмо благоволение къмъ българското свещенство. Въ знакъ на това свое благоволение тя била готова да даде срѣдства на ония български свещеници, които биха пожелали да отидатъ да проповѣдватъ Христа въ Япония и Китай. Наистина, голѣмо благоволение! Българското духовенство е изпълнило дългъ си къмъ своето паство и сега вече нѣма какво друго да прави, освенъ да мисионерствува въ далечни нехристиянски страни! Всичко това стана въ единъ свещенически конгресъ, дето върдуватъ Ханджиевци и Тулешковци и дето председателствува единъ клирикъ на митрополита Стефана въ качеството му представителъ на българския св. Синодъ.

Митрополитъ Стефанъ въ тази своя насока е последователенъ. Той, както се види, отколе си е поставилъ за целъ на живота да реформира българската църква и за това иска да я съедини съ протестантитѣ. Като протосингелъ още на Екзархията той писалъ на Г. Д. Божковъ, както послед-

ниятъ е изложилъ въ факсимиле въ вестникъ „Камбана“, безъ да бжде опроверганъ: „Де е Христосъ? . . . Нима въ надутостта на стереотипнитѣ отживѣлици, капа, раса, трѣби, обряди и синодалнитѣ и митрополитски канцеларии?“ Църковнитѣ правила, къмъ които всѣкога прибѣгва, за да защити това, което нарича свои кириархически права, както е направилъ, напр., по въпроса за храма „св. Александъръ Невски“, той незачита като отживѣлица и за това противъ изрични повеления на каноническото право се моли заено стиносливни. За да осжществи тази своя насока, която усилено и неуклонно преследва, той вмѣсто да отиде въ рая, ключаръ на който въ България е Фурнаджиевъ, което би трѣбвало да направи споредъ схващанията си, той се домъкна въ онова българско православно църковно учреждение, което нарича, все споредъ съобщеното отъ Г. Д. Божковъ въ „Камбана“, „Църковна управа Църковна уредба“, въ която споредъ него, имало нѣщо „сатанинско!“ Ето това е човѣкътъ, който си е поставилъ за целъ на своята дейность да очисти православната църква отъ „трѣби и обреди“, въ които не билъ Христосъ, и за това прави какъто може, за да я сблужи съ протестанскитѣ течения, като захваналъ своята дейность отъ тамъ, дето поставенъ да служи, следъ като е далъ тържественъ клетва въ храма Господенъ въ време на ржкоположението си въ архиерейски чинъ, че ще пази свещенитѣ правила и църковнитѣ постановления. Но както се вижда, за тоя човѣкъ клетвитѣ иматъ сжщото значение, каквото имали тѣ запартанския военачалникъ Лизанора, който казвалъ, че клетвитѣ си употребяватъ за възрастнитѣ както оржхитѣ за оцата, а св. клетвитѣ възрастнитѣ. Токъвъ е човѣкътъ, който възмечталъ да отбие българската църква отъ пжта, къмъ който я насочили светитѣ Славянски просвѣтителни Кирилъ и Методий, тѣхнитѣ ученици Климентъ Орхидески и другаритѣ му, а такъ сжщо св. царъ Борисъ. За да постигне тази своя целъ, не свърта въ Епархията си, а всѣка година митка въ разни градове на западна Европа, като разтржбява изъ софийскитѣ вестници, че напуша епархията си, за да отиде да третира въпроси отъ компетентностъ на други фактори.

Ще продължимъ

Преславъ.

Всѣка птица знае де да си пра ви жилището. Като знае де жилището ѝ, тя показва, че знае своето назначение. Нима човѣкътъ, най-умното отъ всичкитѣ същества, не може да знае това, което знае птицата?

Китайска мъдрость.

РЕЧЬ

ПО ПЕЧАТА, КАЗАНА ОТЪ ПЛОВДИВСКИЯ ДЕЛЕГАТЪ СВЕЩЕНИКЪ ХРИСТО П. СИМЕОНОВЪ НА СВЕЩЕНИЧЕСКИЯ КОНГРЕСЪ ТОВА ЛЪТО.

(Настоящата реч е произвела силно впечатление въ конгреса и е била дълго коментирана. Тя е извиквала възхищение и у опозицията, та и у хората ръководителитъ на съюза съ своя красивъ и чистъ литературенъ езикъ, съ играта на върнитъ и силни мисли и съ своя тънък хуморъ. Ораторътъ е казал само малко отъ онова, което ималъ да каже, защото бюрото не му е позволило да предължи, макаръ на други свои, слаби оратори, да е давало двойно тройно време. Предложено е било тази реч да се напечати въ отделна брошура отъ съюза. Разбира се, бюрото отхвърлило това предложение. Ние даваме съ удоволствие мѣсто въ вестника. Тя е интересна за свещеницитъ, но е интересна и за читателитъ миряни, които следятъ църковния животъ.)

Отци делегати.

Азъ съмъ за пръвъ пътъ въ това почтено събрание и, ако си позволявамъ да се обадя, то го правя почти безъ претенция, ако не се счита за претенция желанието ми да се слушаме безъ предубеждение и страсти, както подобава на едно събрание на свещеници, или, ако искате, на събрание на хора, които е сбрала честна и добросъвестна грижа на консилиумъ, за да диагностираме нашия съюзъ, здравъ ли е, боледува ли, неболедеува ли, какъ още да се заздравя организма и т. н.

Следъ отчета, който чухме, най-доброто огледало за вървежа на нашия съюзъ презъ отчетната година е, разбира се, нашиятъ печатъ. Предполага се, че тукъ се отразява колективната мисълъ, теженията на свещеницитъ, тѣхнитъ болки, настроения, разбиранията имъ. На свещеницитъ, не на друга категория лица, и то на болшинството свещеници, които сж на енорийска служба, които сж долу на работа измежду народа. Така се предполага. Би ми било много драго да кажа, че това е така. Много ми е жалъ, че това предположение не се оправдава. Ние четемъ отдавна апели въ „Настирска Дѣло“ до стари сътрудници, да се обаждатъ. Помнимъ ги, старитъ сътрудници. Ала не се обаждатъ. И ние сме свидетели, какъ вестника ни пуштѣ отъ къмъ сочно съдържание, какъ става неинтересенъ. И кой знае, ако не се поръсваше тукъ таме вестникътъ съ латински украшения, като: *divdie et impere, signum jacere, modus vivendi* и др., дали не следваше да се захвърли той, като нѣщо, което е изпразнено отъ къмъ смисълъ и интересъ! Редакцията твърде добре усѣща това. Латинцитъ крепятъ още интереса. Но — какъ да се съживи интересътъ къмъ вестника? — Разбира се, не съ „хуморески“, каквато е, напримеръ, статията на Протоиерей Петко Палучкиевъ „Мораленъ общественъ съдъ“, въ брой 17—18 отъ тая година. Каго се изчерпватъ другитъ сръдства, остава инжекцията. То се знае, инжекцията е крайно сръдство, но ще видите, че и тука имаме работа съ краенъ случай, отчаянъ опитъ . . . за какво — ще видимъ по-нататъкъ.

Инжекцията, която пускатъ отъ редакцията, е отъ твърде български произходъ, съвсемъ нашеско сръдство, националенъ артикулъ: партизанството. Ама . . . било по вкуса на свещеницитъ, не било, не е важно. Тукъ горе, въ редакцията, дето иматъ старъ, упражненъ нагонъ и интересъ да партизанствуватъ; дето се пише често за основаване на църковна, клерикална партия; дето нощатъ и въздъхватъ сж партизански; дето сж свикнали да хазайничатъ дори съ идеитъ, като ги приписватъ на „цѣлокупното свещенство“, (а други взематъ поводъ отъ тая нещастна комедия, що се играе на гърба на свещенството, да го таксуватъ, че то било такава и онакова; когато грамадната частъ отъ свещеницитъ не хаятъ за никакви партии и сж въобще непричастни къмъ „голѣмитъ“ идеи на съюзния редакторъ на вестника) — тукъ не могатъ безъ партия, — въ широкъ, въ тѣсенъ, въ конгресенъ, въ какъвто щете смисълъ. Ако нѣма, трѣбва да се създаде, да се измисли, да се изрови отъ нѣкъде, но . . . да я има. Редакцията знае да се усмихва само на партизанството въ църквата; на хубавото, драгоценното, идеалистично

работящето и честно мислящето не разтварятъ тая уста за усмивка. Тя сѣска срещу него: „То не е отъ нашата партия“. По такъвъ начинъ се натъкваме въ вестника на натрапване лични настроения и идеи (както слушаме отъ едно денонощие пасъмъ) отъ партизанско естество, или даже, ако щете, отъ чисто поминъчно естество, защото, да вземемъ за примѣръ много популяризираната отъ о. Тулешкова идея за ИМКА. Доказа се отъ хора, които милватъ за процъвтването на ИМКА, че тамъ държатъ въ интерконфесионалността. Разбира се, че „П. Д.“ (т. е. о. Тулешковъ) не може чакъ пѣкъ открито да пригърне интерконфесионалността (нали е божемъ православенъ!). Нѣмаме, обаче, данни да решимъ и противното. Тая идея, въ сжщностъ, твърде допидна на о. Тулешкова и ние виждаме какъ мъдро на практиката се е справилъ отецъ редакторътъ съ тая идея — съ интерконфесионалността: работи за протестанска ИМКА (тя не оставя току така на сухо своитъ аделти;) синтъ се учи у католицъ — пакъ ползница; редактира той (о. Тулешковъ) и се числи въ православно направление (тукъ ползата всички знаете! (Смѣхъ между делегати и гости). Вотъ тебъ интерконфесионалностъ на практика у о. Тулешкова! Здраве и кажи! Сурогатъ отъ мѣстна почва, сурогатъ и половина, и три четвърти! (Общъ смѣхъ).

Що е ИМКА? Дали може да се влѣе тя въ Православната Църква, както ни успокоява о. Тулешковъ отъ вчера? (Тукъ свещеникъ Симеоновъ си послужилъ съ обстойни цитати, неопровергнати и до сега, отъ синодното издание „Истината по младежкото християнско движение“, за характера на ИМКА, за грамадитѣ суми, асигнувани ежегодно отъ Америка за пропагандата на ИМКА на Истоку).

Гова, що говоря, е все по печата, защото съюзниятъ печатъ — (и П. Д., и „Православенъ пастиръ“ — първиятъ по-вече, а списанието по-малко, но усърдно) е отворилъ колонитъ си на широко „за партията“ като че ли това е най-важната му задача! За да се види, че о. Т. прави партия, че гледа само партизански на работитъ, азъ ще си послужа само съ единъ примѣръ, за да не ви отекчавамъ съ повече, но и тоя единственъ е много красноречивъ. Въ статията „Смутниятъ“ (която може да не е отъ о. Тулешкова, но редакцията не е казала, че не се солидаризира съ изказанитъ тамъ мисли, следователно, и о. Т. носи отговорностъ за нея: — азъ частно за себе си вървамъ, че статията е негова) авторътъ, като желае да узвѣи Митрополита Симеоновъ, казва: „Започна въ години усили печатна кампания срещу негово Блаженство Екзарха, комуто отричаше правото да бжде глава на Българската Църква. Нѣщо повече: хулѣше го, наричайки го „малкъ папа“, който иска да води народа при голѣмия папа“. Много е интересно: отъ статията на сегашния *протопресвитеръ Цанкова* се правятъ стрели, които се насочватъ къмъ стария Митрополитъ. Това е нѣщо по-гадно отъ партизанство. Менажира се Протопресвитера, който пишеше статийтъ противъ главенството на Екзарха, *защото сега протопресвитерътъ е съ ИМКА*, „отъ нашитъ“. Чуйте, отци и братя мои, свещеници отъ цѣла България, какъ нагло ви заблуждаватъ, на какъвъ безсраменъ потокъ отъ лъжи сте обречени! **Вие** издържате съ па-

ритъ си тия лъжи! Ако притиснете о. Тулешкова да признае за фанариотъ о. Цанкова (защото се казва въ статията, че фанариотскиятъ духъ правѣлъ кампанията срещу Екзарха), мисля, че ще бжде твърде тежко за „интерконфесионалния духъ“ (Тулешкова). Актъ на милостиво снизхождение би било да не го караме да признава това.

Партизанството е направило въ нашия политически животъ твърде голѣми и ижчно поправими опустошения. Недейте да измисляме, че имало кой знае какви сътъкновения „по върховетъ“. „Народенъ стражъ“ ни го каза вторитетно, че ако нѣщо дѣли Архиепископътъ, то сж само тактически похвати, та да вземаме поводъ отъ туй и да се зачисляваме и дѣлимъ на „Аполосови и Кифини“. Тоя духъ е крайно вреденъ. И защо е тогава тоя словесно неистовство и въ „П. Д.“, и въ списанието — че имало „Богъ и България“, че това било едва ли не нѣкакво морално чудовище, че трѣбва да запретнемъ ржкави да се боримъ съ тая организация и . . . още много чудновати и страшни работи. Цѣлъ си има всичко това! Не е току така. Азъ пѣкъ твърдя, че нѣма въ нашата свѣтска литература по-смѣла, но и по-нещастна постройка отъ фантазмагорията, че имало дружество „Богъ и България“ или по право, че то сега действува. „Доказателствата“, които ни се представиха въ „П. Д.“, особено въ статията на нѣкой си Н. Пековъ (брой 24 г. г.) сж прости смѣшни. Тѣ никого не убеждаватъ, защото сж голословие. Да би могло свещенството отъ села и градове да узнае, че всичкитъ писания за опасностъ отъ „Богъ и България“ сж всецѣло изобретение на хора, които се боятъ отъ сѣнката си, които правятъ отчаяни опити съ диверсии да спасяватъ себе си, платата си, мѣстото си, би избухнало въ хомерически смѣхъ. Но работата не е до джумбуши. Заблуждаватъ свещенството хора, които не знаятъ, какъ тѣй може безъ партии. Въ Бачковски манастиръ, напримеръ, имаше единъ наивникъ който ставаше и лягаше съ „Богъ и България“, когато лѣжеха по всевъзможни начини за тая страхотия, но майсторски го курдисваха, и той върваше горкия! Истина ви казвамъ, това бѣше твърде забавно, много смѣшно. Дали и самата редакция на „П. Д.“ върва въ това, което пише за „Б. и Б.“, е много съмнително.

Твърде умѣстно е внушението, което нашиятъ вестникъ прави, за съблюдуване църковната дисциплина. Но вие знаете, че тъкмо редакторътъ на „П. Д.“, който е поставенъ на свѣщницѣтъ, не може да се похваля съ съблюдуване църковната дисциплина. Не е частно дѣло, както вчера той заяви, съ участието на ИМКА. Като е дума за дисциплина, не ще пропусна да спомена, че о. Т., освенъ дето открито охулва нѣкои Архиепископи, но си позволява да работи за ИМКА, при изрично изразено становище на Вишата Църковна Власть Съ други думи, „спазването на иерархическото послушание е за тонковцитъ, а ние „голѣмитъ“ хора на църквата“ сме свободни отъ това задължение“. Защото, както ще да го осуква редакторътъ за ИМКА, неповичовението на Софийската епар. църк. властъ на Синодното становище по въпроса за ИМКА, си остава престѣпление, което бде въ очитъ. Защо се мълчи по тоя въпросъ, лично азъ

не разбирамъ. И припомнитъ на о. Т. за съблюдуване дисциплината отъ страна на свещеницитъ, които той е поставенъ да поучава трѣбва да се приематъ точно съгласно Христовитъ думи: „Всичко шо ви кажатъ да пазите, пазете и вършете; а споредъ дѣлата имъ не постѣпвайте, защото тѣ говорятъ, а не вършатъ“ (Мат. 23, 3). Щѣли да правятъ изучавания за ИМКА „по сжщество“. Разбира се, пакъ свещеницитъ ще плащатъ за изучаванията. Ами че защо не почакате да станатъ, да се свършатъ изучаванията, на щомъ се позволи „отгоре“, на другия денъ всички ще се юрнемъ въ обятията на ИМКА? Нѣма ли опасностъ, до като се довършатъ „изучаванията“, да пострада поради тоя важенъ случай дисциплината, за която — позволено е да мислимъ — „П. Д.“ лицемѣрно плаче? (Смѣхъ въ залата).

Храни се още четящия „П. Д.“ свѣтъ съ приказки за демократичностъ въ Църквата. Отецъ Тулешковъ не желае да признае, че и въ гражданския животъ, особено следъ войната, ние тъкмо отъ разширение принципа на демократичността страдаме, та по едно време имаме не демократия, а просто охлократия, бѣше ни обзѣдила тѣлпата. Ами нали трѣбва да се кичимъ съ разноцѣвтни пера, гиздила пакъ за предъ тонковцитъ: ДЕМOKPATИЗЪМЪ. Играта на демократизъмъ се сполучливо илюстрира и въ нашия конгресъ. Вчера следъ отчета на Централния секретаръ, се изказаха по него осемъ души оратори. Отъ гѣхъ шестѣхъ се произнесоха съвършено отрицателно за дейността на централния секретариатъ. Само двама отъ ораторитъ, впрочемъ, съвършено неудачно, обмѣлиха по нѣкоя добра дума за „правоправящитъ“. Въпрѣки това съотношение на края „правоправящитъ“ пакъ ще бждатъ избрани. И, ако би било позволено, бихъ подалъ още сега ржка да поздравя избраницитъ. Ето ти тебъ игра на демократизъмъ! Демократъ ли е о. Тулешковъ, като църковникъ, това може да се види. Той нескрито свмжи тая година, лани, по-лани — всѣкога да налага, да натрапва намъ, долу, въ епархийски и околийски събрания, идеята за свикване на църковно народенъ съборъ. Е, добре, поне въ нашето околийско събрание, па се видѣ и въ епархийското ни, че и въ другитъ околийски отъ Епархията ни събрания, никой не се е запалилъ отъ желание да се свика църковно-народенъ съборъ. Никъде у насъ не се подигна такова искане! А вие все си пишете: това го иска „цѣлокупното свещенство“. Да не би да сте останали генерали безъ армия? Я се поогледайте! Ще гледамъ да видя, отъ колко мѣста ще се обадятъ гласове за църковно народенъ съборъ. — Тѣй бѣше едно време и съ въпроса за мекитъ шапки, даже и коситѣ. Идеологътъ на тая „реформа“ (ако може да носи тая име) о. Христо Димитровъ на времето държа речъ въ Църковно-народния съборъ за нея. Позволи се после и „реформата“. Идеологътъ, обаче, нѣма куражъ до като бѣше на енорийска служба (въ Пловдивъ) да наложи мека шапка, а трѣбваше да стане професоръ, та едва тогава доби нѣкакъ куражъ и се реформира шапочно. (Смѣхъ въ залата). И тогава искането бѣше все „отъ цѣлокупното свещенство“. Не мирише ли тукъ на фалиралъ престижъ? Възъ

не умѣя за случая да открива подходяща дума отъ думата „ментъ“.

Не демократизъмъ, нито сънотъ ни недостига въ черни о. Тулешковъ. Ние си ги имаме достатъчна доза, макаръ че и доза не ползуваме разумно. Не! За укриване на църковния животъ сж нуждни, абсолютно ни ни — една страшна и непрегнужда! — силни, независими, волеупрекклонни личности, хора ланти еднакво въ областта религиозното, както въ областта патриотичното — за горе поховетъ на иерархията, а за просвѣта, съзнание и предание. Слава и благодарение Богу! те личности има, макаръ и не въ нашата църква, макаръ и владаващи въ пълна мѣра горзанитъ качества. Но вие, макаръ знаете прекрасно това, не ги знаяте (поне нѣкой отъ ти отчитате ги, хулите ги, принувате ги. Защо ли? — И отъ незнанство, и отъ завистъ. По сдѣното на ада може да проясвоя обликъ, отколкото зависи да престане да съсна. Всички, то ви помагатъ въ тая посока, сж далече отъ васъ въ побунитя сѣлия си. Това е моето мнение. Съжелявамъ и трѣбва да се сълява постоянно, и да се наикъ все тѣй постоянно, че въ тая щастна страна нѣма култъ за гледване, за внимателно отнекъмъ даровититъ, къмъ издигнитъ хора. Поиздигне ли се изъ между насъ малко поотъ сръдното ниво, ние почутутакси да го теглимъ надолу насъ, въ калта. „Чакай, кждѣ се напъналь нагоре, ние не ляваме да се издигащ!“

И ползувате вие, отци редашироко колонитъ на вестникъ спсанието, за да сѣете врагъ стрѣвъ, необезпокоявани, докче имате великолѣпна свобода разюздвате колкото щете усси. Но нѣма да бжде вече една азъ вървамъ, че думата дъллина и отговорностъ не е приприказка, и щомъ имаме тоя просвѣтни дѣятели сръди тоя гресъ, ще се тури редъ и на На какво прилича това? Нѣкои професори, сигурно все поиници на дисциплината и редаобсебятъ списанието и вестна свещеницитъ и да пишпрѣщвнитъ на своята неприкъмъ тогова и оногова? Че не си създадатъ свое списансвой вестникъ? Нали сж нисилни! Защо, като има печеорганъ Софийската епархияХристо Димитровъ не помѣсти своята злъчъ, щомъ въ Габровиль пратеникъ на св. СофиМитрополитъ? Или е потрѣбисе погѣделичатъ свещеникото (се изтъкне мжченическо на нѣкои наши, наистина, достпредци (поклонъ предъ тѣмъ паметъ!), та да се почерпи разположението на свещенивъ края на конгреса?

Единадесетъ епархии имаме, мо въ една ли има неджзи? (Всѣзлзи ра се Варненската епархия, се съюзниятъ печатъ постоянно да Б. Р.) Другаде цѣвте ли е които нало? — И иматъ си хората лични тове, но не си създава лични печатни органи, та тамъ да си пишатъ дерговетъ, сами нали свещеническия печатъ на ганъ въ свой личенъ, па искане края да удобримъ дейността по печата! Трѣбва да иматъ го долно мнение за свещени

шом мислять, че то чакъ пъкъ толкозъ недовиджал
Календарчето презъ отчетната година бѣше ефтино, както лани и по лани, но разказитѣ бѣха много сухи и всецѣло заимствувани. Желателно е подобрене.

„Православенъ пастиръ“ се списва сравнително добре, задоволява нуждата отъ проповѣди, но добре е да се помѣстватъ проповѣди, а не стихотворения въ проза на упражнения по цвѣтистъ стиль, каквито сж отчасти тия на многоуважавания отъ всѣкжде Протоиерей Флорински. На мнение съмъ отдѣлитъ въ списанието да се запазятъ. Като се избѣгва всичко, което носи белега на лична приязнь и неприязнь, като изработи конгресътъ директиви, рамки строги, които никой да не смѣе да прескача, да видите какъ ще настѣпни подобрене. Сжщото се отнася и за „П. Д.“.

Спазватъ ли се тия рамки, ще видете какъ ще трѣгне друго яче. Тогава и „Смутня“ нѣма да има. Тогава и опасността отъ „Богъ и България“ ще исфиряса. Защото вашитѣ недомислия тикатъ хората да гърсятъ друго.

„Фантомъ“ нарекоха „Богъ и България“. Много право. Вие тикате хората да идатъ било въ „Богъ и България“, било другаде. Ако нѣма такова дружество, ще го основатъ, другояче ще го нарекатъ, може би, но гърсятъ хората идейно огнище, отъ дете иде грѣйката на по-смыслено общественно служение. Акробатството увлича до-време. Има свещеници, които не сж ни

тукъ, ни тамъ, но това не ще рече, че спятъ. Тѣ се срещатъ, приказватъ си. Жадни сж за нѣщо повече отъ идейната пустота, що цари въ нашата организация, ако щете, и въ отпращението на нашия църковенъ животъ. Какво ще основатъ: дружество ли, орденъ ли, списание ли, вестникъ ли, — не зная. Тѣ едно знаятъ: че трѣбва да настѣпни отрезвение. Страстно жадуватъ за това време. Жадуватъ за времена, когато не ще може да се употрѣбява безъ свѣнь думата „презрение“ къмъ свещеници, чието поведение съдържа само тоя грѣхъ, че не мислятъ като отца Тулешкова. Денътъ на това отрезвение иде. Вие по отрицателенъ пѣтъ ратотите за това.

Колкото и да се напъвате да отричате партизанския характеръ на вашитѣ домогвания, все не ще успѣете. Все ще има гласове да се обаждатъ, че вие не казвате истината. Все ще има хора, които да си клатятъ главитѣ, въ знакъ на съмнение, дали право казвате. Такъвъ е и моятъ гласъ, колкото и слабъ да е той за сега. Ако искате, вземете си бележка. Ако не щете ваша работа.

Не се ли стреснете, продължавате ли да гѣпчете все по старому, мисля, че ще вредите и вамъ лично, освенъ на съюза, за който всички милѣемъ. Ако вие утре рухнете, нѣмамъ причини да злорадствувамъ надъ васъ. Личноститѣ сж преходни. Важното е съюза да пребже. За него мислете. Нему не пакостете! (Бури ржноплескания отъ всички страни).

живѣешъ съ нѣкоя жена, до като пожелаешъ, да ѝ създадешъ деца и да я изоставишъ, като дезертирашъ отъ бащиния си и общественъ дългъ да поемешъ тежеститѣ на бащата по отглеждането и възпитаването на собственитѣ си деца? Ако при всевъзможнитѣ договори се взема въ съображение всичко, за да не се нарушаватъ тѣ, а да бждатъ заставени странитѣ да ги изпълнятъ точно, то колко повече при сключаване на брака, този тържественъ и светъ договоръ, трѣбва да се гледа той да не се разтуря просто по каприза на одного отъ съпружитѣ, а, напротивъ, тѣ да бждатъ здраво обвързани, нераздѣлно съединени до края на живота си и да не мислятъ за нищо друго освенъ за точното изпълнение на всички съпружески и родителски задължения.

Ето за това всѣки добъръ общественикъ, всѣки баща и всѣка майка, грѣбва да употрѣбятъ всички усилия, щото да се създадатъ по-силни връзки между съпружитѣ, за да не се допускатъ разводи поради лекомислени поводи. Така напр. много случаи на семейни недоразумения днесъ имаме, дето, следъ като мжжътъ е изпиталъ плѣтскитѣ прелести на жена си следъ като ѝ е създадъ деца, по отглеждането на които тя е изгубила много отъ своята свежестъ и красота, той вече я изоставя тя да се разправа съ децата, а той дири удоволствие съ друга по млада и по-хубава. Почватъ недоразумѣния, скандали, жената чезне, мжжътъ се изстудява повече, докато най-сетне изпжжда жена си и завежда дѣло за разводъ. Той излага причини за развода, че жена му била хладна къмъ него, груба, невнимателна, не била добра домакиня, а отъ горе на всичко обвинява я и въ прелюбодѣяние и пр. и пр., като за всичко си е нагласилъ и лъжесвидетели. А въ действителностъ истинската причина е съвсемъ друга: замоталъ се е мжжътъ въ мрежата на друга жена, която здраво го е уплепа въ своитѣ примки и за нея, за нейната плѣтъ, той е готовъ на всичко — сълзитъ на жена му не го трогватъ, нежнитѣ умолителни гласове на дечицата му не достигатъ до неговото сърдце, което е обвито въ яка броня — утайката на разврата. Такива примѣри има хиляди. *Бащи и майки, мислете за дѣщеритѣ си и за нищо на свѣта не допускате да се въведе гражданския бракъ!*

Говорѣше се за бавностъ въ бракораководнитѣ дѣла и често неправилното имъ разрешаване. Сега, обаче, когато адвокатитѣ се допуснаха предъ духовнитѣ сждилища, полѣка лека и тѣзи сждилища свикнаха и усвоиха гражданската процедура и често пжти правятъ впечатление, че сждийствуватъ съ голѣма сржчностъ и добри похвати като опитни юристи. За бавностъ и дума не може да става вече. Дѣлата се разрешаватъ въ по-кратко време, отколкото тѣзи въ гражданскитѣ сждилища. А следъ като мине въ Нар. събрание изработениятъ презъ 1921—22 год. отъ църковно-народния съборъ Екз. уставъ, тогава вече духовнитѣ сждилища основно ще се реформиратъ, като въ състава имъ ще влезе и мирски елементъ и въ нищо нѣма да отстъпятъ на гражданскитѣ.

(Следва).

КОЛОНА ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ.

Отлетяването на прелетнитѣ птички.

Есенъ. Тжжна и скрѣбна е природата. Студенъ есененъ вѣтъръ остро повѣва въ полето . . . кърши гората. Кавалъ на закѣснѣлъ нѣкжде овчаръ едва се долава. Всичко бавно вѣхне . . . всичко отива на топло. Земята престава да е хубава.

Прелетнитѣ птички—тия скжпи наши пролѣтни гости — сжщо отлетѣха. Сбогомъ . . . сбогомъ, мили наши пѣвци! Легете волно къмъ вѣчното слънце, къмъ вѣчната пролѣтъ. Не забравяйте нашето последно желание пакъ да дойдете рано презъ пролѣтъта. Стига вѣченъ снѣгъ, стига леденъ глечеръ, стига бурно и катастрофално море.

Мило дете, нека това радостно отлетяване на прелетнитѣ птички бжде за тебе една тиха и силна проповѣдъ. Лети и ти така радостно и волно къмъ вѣчната свѣтлина, къмъ вѣчния Богъ. Какъ?—Съ твоята душа. Не забравяй, че най-главната целъ въ твоя животъ трѣбва да бжде стремежътъ летенето къмъ най-свѣтлия идеалъ — Бога.

Отлетяването на птичкитѣ къмъ топлинѣ страни става на голѣми групи. Самотното пжтуване тукъ е опасно — има заблуди и грабливи птици. Нека тогава, дете, тоя задруженъ животъ ти бжде единъ достоенъ примѣръ. Живѣй и ти така въ миръ и съгласие съ своитѣ другарчета. Знай, че всѣкакъвъ гнѣвъ, злоба, скжперничество и кавга сж вредни. И каква благодать би настанала на земята безъ тѣхъ!

При отлетяването на прелетнитѣ птички особено характерно е това, че малкитѣ, макаръ и да не знаятъ пжтъ по-добре отъ голѣмитѣ, вярватъ напредъ. Тѣ сж водачитѣ. И ако вие, децата и юношитѣ,—младежъта—искате да обновите свѣта, то засанете на чело на дѣлото Христово. Излезте напредъ! И какво щастие е, наистина, за тебъ мило дете, когато Богъ те е направилъ пжтеводителъ! Нека Неговитѣ думи те окуражатъ: „Блажени сте, когато ви подграватъ, гонятъ и хулятъ, заради мене, защото награда та ви ще бжде голѣма“ Той казва още: „Който Мене изповѣдва предъ свѣта, и азъ ще го призна предъ Отца Си“. Тогава? Дерзайте, мили деца! Не оставяйте Исусъ, Който има голѣма надежда на васъ децата, да чака повече. Не Го разочаровайте! . . .

При отлетяването на птичкитѣ се забелѣзва още едно голѣмо състрадание и любовъ на по-силнитѣ къмъ по-слабитѣ. Жеравътъ, напр., голѣ-

ма и силна птица, често пжти носи на гърба си малки слаби птички. Бжди тогава и ти дете, като жеравътъ. Помогни на своитѣ по малки братчета и другарчета да летятъ къмъ Бога. Какъ?—Като ги опознаешъ съ Бащата—Богъ, Творецъ на всичко видимо и невидимо. Разправи имъ за Божието дете Исусъ, Коего се роди бедно въ една Витлеемска пещера—какъ изпърво Го поздравили пастиритѣ, после мждрецитѣ; какъ царъ Иродъ искалъ да Го убие, заради което родителитѣ Му били принудени да бѣгатъ въ езическия Египетъ; какъ Исусъ расълъ като дете на работникъ, отъ което после станалъ великъ учителъ, великъ чудотворецъ; какъ следъ три годишна благотворна проповѣдъ, Той е билъ хванатъ отъ еврейтѣ и съ трѣненъ вѣнецъ на глава, като разбойникъ, разпнатъ на кръстъ; какъ на третия денъ самъ Исусъ съ Своята Божествена сила възкрѣсналъ, за да дойде пакъ на земята като свѣтовенъ Господаръ, въ Своята слава и величие, да сжди живитѣ и мъртвитѣ.

Разправи имъ още за Петдесетницата—50-я денъ следъ възкрѣсенieto, когато Исусъ изпратилъ обещаната отъ горесила—Духъ Свети—на своитѣ ученици въ видъ на огнени езици. Какъ отъ тогава тѣ станаха смѣли апостоли и нарешили църквата Христова. Разправи имъ, че трѣбва да върватъ въ тая единна, съборна и апостолска църква (православната), въ едно кръщение за очистване отъ първия грѣхъ, въ причастието, като кръвъ и плѣтъ Христова!

Разправи . . . разправи имъ мило дете, за цѣлия тоя трагиченъ епосъ, въ който сж замѣсени небето и земята. Стани единъ малкъ апостолъ за по-малкитѣ отъ тебе. Желашъ ли това?

Накрая ще забележа, че при отлетяването на прелетнитѣ птички, много такива слаби и изморени падатъ въ моретата, и загиватъ. Сжщо така прилетенето на детскитѣ души, къмъ небесното отечество, много пропадатъ. Това сж души на деца нерелигиозни и заблудени, които не влизатъ въ църква, не се молятъ, не се изповѣдватъ, не се причастватъ. Тѣ гонятъ и хулятъ свещеницитѣ. О! какъ трѣбва да ти е жалъ за тѣзи деца! Моли се, моли се тогава, мило дете, за тия деца—най бедни отъ всички въ свѣта,—за да могатъ да се върнатъ наново къмъ Бога—Отца.

Ек. Д-ръ Пахайотова.

А. Кавдански — Адвокатъ.

Гражданскитѣ бракъ.

2.

Но дали съ това отказване на църквата да дава разводъ винаги, когато се поиска, тя не е въ разрѣзъ съ принципа за свободата на волята на индивида? Отговорътъ е отрицателенъ. Когато се сключва браченъ съюзъ, двамата съпрузи доброволно и свободно поематъ взаимни задължения предъ себе си, предъ Бога и предъ обществото да се обичатъ, да се уважаватъ, да си подпомагатъ въ трудния житейски пжтъ, да преживѣятъ този животъ, да оставятъ поколѣние и да си отидатъ отъ този свѣтъ. Съ тѣхния браченъ съюзъ тѣ образуватъ едно цѣло, единъ общественъ организъмъ една обществена клетка. Не индивида, а семейството образува обществения атомъ, клетката, която продължава рода. Нито мжжътъ, нито жената не ще сж изпълнили своята задача, ако не образуватъ семейство и не дадатъ поколѣние. Ако страда семейството, страда и обществото, както, когато страда една частъ отъ нашето тѣло, страда цѣлото тѣло. Така че съ образуването на семейството двамата съпрузи сж поели задължение къмъ обществото — да живѣятъ въ едно и да даватъ добро поколѣние. И обществото трѣбва да следи за точното изпълнение на това задължение. Животътъ въ семейството трѣбва да интересува обществото, защото това семейство ще създаде бждещето поколѣние. Само въ семейството, при собственитѣ баща и майка, децата ще се отглеждатъ и възпитатъ най-добре. Бащинитѣ грижи и майчинитѣ милувки и нежни глѣзи съ нищо не могатъ да се замѣнятъ. Грамаденъ е процентътъ на загиващитѣ деца, които сж лишени отъ неотклонното бдение надъ тѣхъ на майката, която е готова винаги да се жертвува за своята мила обѣда. Каква ще бжде участъ на онѣзи деца, които, следъ като ги е създадъ безразсженъ баща, изоставя ги на улицата заедно съ майка имъ,

а той се събира съ друга жена, на която ще създаде сжщо така деца, за да я изостави и нея на произвола на сждбата? Кой ще се погрижи за тѣзи деца, когато и майката ги изоставя на улицата, защото тя се бори съ мизерията, за да имъ изкара коравия хлѣбъ? Тѣзи деца загиватъ или, ако останатъ живи, това сж най-безднадежнитѣ бждещи граждани. Гражданскитѣ бракъ въ Русия ни даде най-печални резултати. Мжже се оженватъ и разведатъ десетки пжти, безъ да се интересуватъ за изоставенитѣ си жени и за създаденитѣ деца. Такива мжже не сж нищо друго освенъ мжжи проститутки, които играятъ ролята на животински разплодници. Такива мжже сж поклонници на плѣтъта, задоволяватъ своитѣ низки страсти и създаватъ деца, безъ да поематъ грижитѣ за тѣхното отглеждане, а често безъ да почататъ и тѣхното раждане.

До сега историята е осветила като най-здрава и солидна обществена клѣтка семейството. Затова произволното и свободно напускане и разтуряне на семействата е жестокъ ударъ върху самото семейство като общественъ организъмъ, ударъ върху обществото, ударъ върху детството и върху бждещето поколѣние на нацията.

Нали когато се сключва единъ какъвто и да било договоръ между две страни, уговарятъ се всевъзможни клаузи, за да бждатъ по-здраво обвързани странитѣ и да изпълнятъ договора? Поетитѣ по договора задължения сж законъ за странитѣ. Всѣка страна е длъжна да изпълни точно поетитѣ задължения. Задълженията за една страна сж придобити вече права за противната страна. Е, тогава да се запитаме: ако страната изпълнява точно поетитѣ по договора задължения, това съставлява ли ограничение на нейната лична свобода? — Не. Нима свободата на волята се състои въ това, щото да си по-

точка нашитѣ сектанти сж прави. Тѣ иматъ на своя страна буквата на закона. Да, но само буквата. Защото никакъвъ законъ не гласи, че посредствомъ въпроизповѣданиято можемъ да се боримъ срещу настоящия политически, религиозенъ и нравственъ порядъкъ. А тѣкмо това правятъ сектантитѣ: тѣ разрушаватъ чувството за отечественъ дългъ бащина вѣра, брачни устои и пр. Навѣрно мнозина сж имали случая да чуятъ българинъ, преминалъ къмъ друго изповѣдание, да се отрича отъ името българинъ. Да, отрича се, защото въ него понятието „българинъ“ е свързано съ понятието „източно-православенъ“. И, като се има това предвидъ, толкова по-необходима се явява намѣсата на обществената

Сектанството и борбата съ него.

Понятието сектанство е достатъчно добре познато, за да има нужда отъ дефиниция. Азъ ще се помжча само да обясня защо трѣбва да се боримъ съ него и съ какви именно срѣдства да правимъ това.

Сама по себе си свободата на въпроизповѣданията (култа) трѣбва да бжде свегия за всѣки образованъ човѣкъ. Тя се появи презъ XVIII в. и трѣбваше дълга борба, за да се наложи. Въ нашия основенъ законъ — Конституцията — се казва: „всѣки е свободенъ да изповѣдва това въпроизповѣдание, което той желае, стига да не накърнява нравственитѣ чувства на околнитѣ“. Така щото отъ формална гледна

власт в дейността на сектантите. Но не грубата намъса, защото, преследвани, сектантите ще се обявят за мъченици на вѣрата и ще спечелят обаянието на мнозина, а намъса легална и подобна на тѣхните прийоми. А това не е нищо друго освенъ *религиозна просвета*—просвета на младите и на старите. Нека учители и свещеници се проникнат отъ патриотизъмъ и просвѣтятъ народа. Еднажъ сторено това, можемъ да бждемъ сигурни, че никакви сектанти не ще нарушаватъ единството на нашата вѣра, защото само невежеството на масата е добра почва за тѣхните лъжливи учения.

Младежъ—студентъ.

Б. Р. Нашиятъ дописникъ ни съобщава въ препроводителното писмо, че по негови сведения наскоро щѣлъ да се състои конгреса на адвентиститѣ (сжботинци) и че имъ било разрешено да пжтватъ съ 50%, намаление по Б. Д. Ж. Ако това е вѣрно, остава ни само да се „радваме“, че живѣемъ въ най-умната и толерантна страна въ свѣта.

Загрижени сме.

Есенъ. Съвршва се по полетата тежката работа на селянина-земледѣлецъ. Остава да се направи още само есенната посѣва. И тази година не бѣ по малкъ труда ни — орахме, преорвахме веднажъ и два пжти, сѣхме, копахме, но . . . всичко напрасно. Житото и ечемикътъ измръзнаха. Овесътъ, поради сушата, не стана. Малка надежда имаме на царевицата, ала и тя отъ дългата суша въ повечето села на нашия край даде плодъ 50% по малко.

Както храна, така и фуражъ за добитъка нѣма. Животътъ, тежъкъ и непосилень, както всѣкога и сега, иска своето.

Данъци тежки. Зима дълга. Какъ ли ще дочакаме пролѣтта?

Р. Симовъ
с. Макакъ, Шуменско.

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ.

По-вече отъ 5 хиляди младежи французи, подъ водителството на гаголишките свещеници, посетили Римъ, за да видятъ музеитѣ, библиотекитѣ . . . и смирено колѣничили предъ Папа Пий XI, шефътъ на църквата, за да ги благослови. А нашитѣ вестници разправятъ за безбожна Франция. . . Нашитѣ храмове пустѣятъ, младежта е изъ кафенетата, тротوارитѣ, игралищата и пр. . . а французката младежъ отишла на поклонение въ Римъ—католишкиятъ Иерусалимъ—да проси благословението на Папата, глава на църквата имъ. Невѣроятнo нѣщо за насъ българи! Изглежда, че тия французи сж останали назадъ отъ . . . цивилизацията . . . ?!

Не отдавна стана референдумъ въ Швейцария дали да се въведе хазарта или не. Болшинството отъ народа съ 290,637 гласа било за въвеждане на хазартнитѣ игри, а 269,108 били противъ. 14 1/2 кантона сж гласували **за**, а 7 1/2 **противъ**. Раферендумътъ отъ 1920 год. да се закрий хазартнитѣ игри бѣ подкрепенъ отъ 14 кантона, 8 бѣха противъ.

Journal de Geneve коментира това неблагоприятно за швейцарцитѣ и завършва съ мисълта, че тоза положение трѣбва да сепне цивилизования свѣтъ. Швейцарцитѣ ис-

кали да откриятъ хазарта за чужденцитѣ, които идвали и си оставали паритѣ тамъ, но не и за самитѣ швейцарци. Статистиката показва колко е изгубила Швейцария отъ 1910 год. до сега и че много градове западнали огъ момента на затварянето на казината. Сега искатъ да изправятъ . . . грѣшката си. До колкото чуваме, и у насъ тая „грѣшка“ искали нѣкои народни представители да изправятъ като отмѣнятъ гласувания миналогодишенъ законъ. Това си решение мотивирали въ смисълъ, че мнозина наши богаташи бѣгали въ чужбина — да търсятъ удоволствие въ хазарта и изнасяли валутата. Кой знае, може би да сж до нѣкаде правни Ромжнитѣ закрия хазартнитѣ заведения въ Синая и Кюстенджа и всички тѣхни комарджии дойдѣха въ Варна. Сега нашитѣ власти ги закрияха, а ромжнитѣ откриха. Всички отидоха тамъ.

Страшна болестъ е хазарта. Непризнава граници и национални интереси. Огъ тая болестъ страдат 2 крайности въ социалния животъ — много богатитѣ и много беднитѣ.

Свещ. Икономовъ.

Вестницитѣ *съобщаватъ*, че съ единъ декретъ, обнародванъ преди нѣколко дена, большевикитѣ въвеждатъ *петдневна седмица* въ Русия. Това значи, че ще се работи четири дни, следъ което единъ денъ ще се почива. Реформата засѣга всичкитѣ индустриални заведения, държавни учреждения и училища. Едновременно се въвежда непрекъснатата работна седмица. Работницитѣ нѣма да почиватъ всички въ единъ денъ, а на групи, въ различни дни.

По такъвъ начинъ годината се раздѣля на 73 седмици съ 73 „недѣлни“ дни, вмѣсто 52.

За да се наваксатъ пѣкъ тѣзи добавѣчни дни на почивка, декретътъ *унищожва всички религиозни и други празници*, съ изключение на 1 май (денътъ на труда), 7 ноемврий, който е годишнината на большевиската революция, и 22 януарий, годишнината отъ смъртта на Ленина.

Работния денъ сжщо се удѣлжава съ половинъ часъ.

Може би, нищо отъ революцията насамъ не ще засегне така отблизо въкъдневия животъ на обикновения русинъ, както този большевистки декретъ.

Съветското правителство се готвѣло да преименува и днитѣ на седмицата, тъй като сегашнитѣ седемъ имена ще докарватъ бъркотия за живота, воденъ възъ основа на петдневна седмица.

Споредъ большевисткитѣ вестници, възможно е днитѣ да бждатъ наименувани съ числа: първи денъ, втори денъ и пр.

А съ цѣлата тази наредба която ще разбърка издѣно живота, бита на руситѣ, освоень отъ вѣкове, се цѣли да се нанесе смъртенъ ударъ на църквата и вѣрата. Ще се обркатъ празници, ще се обрвати църквата, не ще се мисли за Бога. Дали не ще се мисли? Дали ще успѣятъ богоборцитѣ? О, не ще успѣятъ. Само ще дадатъ поука на бждитѣ вѣкове, че Богъ поругаемъ не бива.

Съветското правителство напоследъкъ издало наредба, съ която се цели да бждатъ поставени подъ строгъ контролъ училищата въ Русия. Презъ настоящата учебна година *професори, учители, както и учащата се младежъ* ще бждатъ подлагани на изпитъ предъ специална комисия, *съставена отъ*

тѣхни колеги при сжщото училище или университетъ.

Комисията имала право да поставя разни въпроси, по които ще сжди за достойнството на преподавателя като такъвъ, Гървиятъ изпитъ се състоялъ въ ленинградския университетъ дето били разпитани всички студенти за тѣхнитѣ политически убеждения, относно комунизма, биографитѣ имъ и пр.

Единъ старъ професоръ по математика на име Хернатъ пропадналъ на изпита, защото на въпроса: какво е политическото му убеждение, той отговорилъ, че е неутраленъ. Въ Москва отъ 120 кандидати се явили предъ изпитната комисия само 80 души.

* * *

Ето една отъ най-новитѣ но и най-интереснитѣ статистики, каквито само американцитѣ съ своето търпение и умѣние могатъ да направятъ. Това се касае за гр. Нью-Йоркъ. Нью-Йоркъ има 6 1/2 милиона жители. На всѣки часъ презъ дена се поставятъ основитѣ на нова кжща; на всѣки 42 минути се отварятъ по 2 нови кжщи за търговия; на всѣки 52 секунди пристига по единъ пжтнички влакъ; на 44 минути влиза параходъ въ пристанището. Презъ централната подземна гара ежедневно минаватъ 800 влака, носейки 100,000 пжтници. Ежедневнитѣ Нью-Йоркски влакове носятъ 3 1/2 милиона пжтници. Най-голъмата банка въ свѣта е пакъ въ Нью-Йоркъ. Зданието е на 8 етажъ застроено на 500 кв. м. Вънешня капиталъ се издига до фантастичната сума 3 милиарда долари. Наистина американска работа!

* * *

Фашиститѣ въ Италия взели страшни мѣрки противъ абортирането. Папата е заповѣдалъ — жената, която помѣтне, да не бжде опѣвана въ църква, нито да бжде погребвана въ гробищата, а на опредѣленото мѣсто, гдето се погребватъ убийцитѣ.

* * *

Презъ 1906 год. английскитѣ вестници сж разходвали 8 милиарда лева за да рекламиратъ производствата на разнитѣ английски фабрики. Презъ 1928 год. разходвали 125 милиарда лева. Не е, прочее, за очудване защо английскитѣ произведения сж разпространени по цѣлъ свѣтъ.

ХРОНИКА.

Починалъ е на 30. IX Цариградскитъ Патриархъ Василий III на 79 год. възраст. На негово мѣсто е избранъ *Фотий*.

Негово Просвещенство *Епископъ Андрей Велички* е въ обиколка по селата изъ Шуменския окръгъ. Посетилъ е селата Здравецъ, Ашиково, Дългачъ, Надарево, Е. Джумайско, дето е билъ срещнатъ много радостно отъ населението. Посетилъ е още, придруженъ отъ Окр. управителъ г. Рашковъ, селата Ендже, Макакъ, Конезавода Кабиюкъ, дето е направилъ водосветъ и е казалъ поучителни слова. Утре, недѣля, служи въ с. Осмаръ, Преславско.

Нашитъ съгражданинъ *Генералъ Саловъ*, който вземаше високъ постъ въ армията е подалъ оставка и е миналъ въ запаса на армията. *Г-нъ Саловъ* бѣше единъ храбъръ боеви пълководецъ. Но той се отличил и съ своя тактъ и административенъ похватъ въ следвоенното ржководство на армията. *Г. Саловъ* бѣше споко-

Домакинство при Щаба на 4-й пех. полкъ — Шуменъ.

Обявление № 673

Домакинството при Щаба на 4-й пех. полкъ обявява интересующитѣ се, че на 19 Октомврий 1929 год. отъ 9 до 11 часа въ Шуменското Окржжно Данъчно Управление ще се произведе спазаряване по доброволно съгласие за доставката на шивашки материали по образци за домакинството на полка, а именно:

1. Копчета металически голѣми офицерски артилерийски 1,000 броя на приблизителна стойность. . . . . 4,000 лв.
2. Сатенъ цвѣтенъ 70 м. на приблизит. стойность 7,000 „
3. Сатенъ черенъ. 60 „ „ „ 10,800 „
4. Черенъ ибришимъ, дебелъ, 100 чилета „ 1,000 „
5. Платно за подплата 60 м. „ „ 3,600 „
6. Каоластаръ 90 м. „ „ 4,500 „
7. Канаваца 60 м. „ „ 1,800 „

Всичко. . . . . 32,700 „

на която сума възлиза общата приблизителна стойность на доставката.

Залога за правоучастие въ спазаряването се иска 5% отъ приблизителната стойность въ банково удостоверение.

Допуща се оферирането изцѣло за всички материали и поотдѣлно за единъ и по-вече предмети.

Желающитѣ да взематъ участие въ спазаряването да се съобразяватъ съ Закона за Б. О. и Предприятията.

Поемнитѣ условия и образцитѣ могатъ да се видятъ всѣки присжтственъ денъ въ домакинството при Щаба на 4-й пех. полкъ, а въ дена на спазаряването въ Шуменското Окржжно Данъчно Управление.

гр. Шуменъ, 9 Октомврий 1929 година.

Отъ Домакинството

енъ и мждъръ човѣкъ. Презъ деветоюнскитѣ и септемврийскитѣ събития той съ своето спокойствие и умъ много допринесе, за да мине тогавашната политическа буря сравнително много безболезнено надъ нашия градъ и окръгъ. Това шуменци не забравятъ. Изобщо тѣ почитатъ и обичатъ г. Генералъ Салова. Пожелаваме на г. Генерала спокойни дни и душевна радостъ за изпълненъ дългъ.

Свещеницитѣ отъ Шуменската Дух. околия ще иматъ окол. събрание на две групи на 22 и 24 того въ Шуменъ. Ще се чете рефератъ на тема *Гражданскитѣ бракъ и Църквата* за първа група отъ *Свещ. Ио. Василевъ*, а за II група отъ свещ. *К. п. Цветковъ*. Ще се разгледатъ организационни въпроси.

Благодарность.

Семействата на *свещеникъ Дмитръ и Добричка Попвасилеви* и дѣдо *Каро* и баба *Калая Йорданови* отъ Шуменъ изказватъ най-сърдечно благодарность на всички, които лично или телеграфически изказаха своитѣ съболезнования по случай смъртта на тѣхната непрежалима майка, дъщеря и сестра **Кръстина**. Изказватъ сжщо така благодарность на *Негово Преосвещенство Епископъ Андрей Велички* за участието, което той взе съ тѣхъ презъ горестнитѣ дни преди смъртта на покойната, а така сжщо за утешителнитѣ, кротки и молитвени думи, които каза въ своята речъ при опѣлото въ църква, изказватъ благодарность на свещеницитѣ: *Митковски, Попъ Цветковъ, Поповъ, Хубанчевъ и Бочевъ* и на пѣвитѣ и семинариститѣ за тѣхното хубаво пѣние и на всички, които присжтствуваха на опѣлото въ църква, а така сжщо си направиха трудъ да дойдатъ до нейното вѣчно жилище—гроба.

Нека Богъ отплаща на всички, които се помолиха и пролѣха за починалата сълзи, съ милостъ и обичъ въ дни на стардания! Нейното добро сърце и спечели въ живота много приятели. Дано и сега, при Бога, бжде обградена съ приятели!

До нашитѣ абонати въ гр. Шуменъ, които не сж платили своя абонаментъ за 1929 год., изправете ме човѣкъ съ разписки въ разтатъ Годината изтича молимъ да ги платишъ.

КНИЖНИНА.

Получени въ редакцията книги

Творчески идеализъмъ. Про Андрей Стояновъ, София, Книгоиздателство „Факелъ“, ще 15 лв. Това е една книга, която ние препоръчваме горещо. Тя ни учи, че следъ училище следъ усвояване на известна занаятъ, сръчностъ или знание трѣбва да спираме тадетосме стигнали. Ние трѣва да се стремимъ къмъ усъвършенствуване. Превъзможватъ непрестанно своитѣ разбиранни вкусове, желания, дѣла, и ще превъзгонемъ и сами се си и постепенно ще се преоразяваме. Трѣбва у насъ расте човѣшкото безспиръ духовното ни равнище да повишава непрестанно. *Г-нъ Стояновъ* е професоръ въ Музикална академия. Въ книгата той е оцѣлил мѣсто, за да каже прекрасни мисли за изкуството общо и за музиката частно. Дна хубава книга, която заслужава да се прочете отъ всички!

Въ зарята на християнството превелъ прот. Йорданъ Стояновъ — Търново. Цена 5 лева

Свѣтовкитѣ загадки въ свѣлината на науката и вѣрата. 7 отъ библиотека *Духовно образование* въ Кюстендилъ. Редактирълъ свещ. Цв. Христовъ. Цена 3 лева.

Библейска сжбота—Библейска недѣля отъ Ал. Георгиевъ—Шуменъ. Цена 10 лева. Книгата е насочена срещу адвентиститѣ. Може да послужи за добро магало за отбрана противъ Стопакдитѣ на сжботинцитѣ срещу правосл. вѣра.

Бачковскитѣ манастири изложение въ картини и обяснение отъ Радославъ Лѣваковъ. Баба книга. Може да служи споменъ и украса на всѣ християнска кжща.

До нашитѣ абонати въ гр. Шуменъ, които не сж платили своя абонаментъ за 1929 год., изправете ме човѣкъ съ разписки въ разтатъ Годината изтича молимъ да ги платишъ.